

הארחת השבת

פרשת תזריע-מצורע

תשפ"ז

גיליון 307

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

יצירת ומעלת האדם

מחלקי בשרו ועורו, ואפילו שערה מן שערות האדם, שאין תלויים בו כמה נפשות ועולמות.

ועיקר הארת גוף האדם הוא על ידי דרושי וביאורי התורה שמאיר גופו, שעל ידי זה מאירין כל ששים ריבוא אותיות התורה בתוך גופו ואבריו, עד שיכול לזכות שהוא בעצמו יהיה בבחינת קדושת התורה, וכמעט שהוא למעלה הימנו כביכול, כמאמר רבותנו ז"ל: כמה טפסאי צורבא מדרבנן דקיימי מקמי אורייתא ולא קיימי מקמי צורבא מדרבנן.

הכל מוכן לסעודה

ובתורף דבריו (ערלה ה' אות יט), מקשר זאת לפרשת תזריע, בצטטו דברי רש"י בתחילת הפרשה: 'א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם הוא אחר כל בהמה וחי' ועוף כך תורתו נתפרשה אחר כל חי' ועוף. וטעם הדבר הוא בדברי חז"ל: כדי שיכנס לסעודה מיד, שיזכה מיד לעסוק בתורה ועבודת ה' - שיהיה הכל מוכן לפניו, כל מה שצריך לפרנסתו ולהרחיב דעתו בהם. שזהו עיקר תכלית סעודת שבת - תכלית עבודת האדם, בחינת הסעודה שלעתידי. וע"כ הכל נברא קודם יום הששי, והוא נברא ביום הששי סמוך לשבת - אחר שכבר נברא הכל בשבילו והוכן לפניו הכל. נראה מכאן חשיבותו של האדם, שכלל הבריאה, וכל אשר בו הוכן לפניו, כאותו אדם הנכנס לסעודה שהכל מוכן ומוזמן לפניו.

מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי

ומה ראוי להסמך דברי בעל קדושת לוי (פרשת וירא) מה שאמרו חז"ל: 'חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי', שלכאורה קשה איך יכולים להגיע למעשי של אברהם אבינו, מרכבה לימין חסדו יתברך? ובתירוץ: שאין הכוונה שהוא יגיע למעשה אברהם עצמו - אלא למעשי של אותו אדם שהיה בשרו של אברהם, שמכיוון שכבר עשה את כל המצוות בכוחו של אברהם אבינו - אם כן אינו צריך כי אם לשוב לשורשו ולכוחו של אברהם כמו שהיה מקודם. וכאותו הדבר בכאן - לחזור לשורשינו - להיכלל באלוקותו ובמעלותיו של אדם הראשון.

בפרשייתנו המדברת מיצירת ולידת האדם, נדע להעריך מעלותינו - מעלת האדם, נשתדל ונרצה להיות האדם השלם, נדע מכוונותינו שכלולים אנו מיצירתו של הקב"ה ומכלל כוחותיו של אדם הראשון, אך גם מאידך אחריותנו הנובעת מכך. נאמין בכוחינו ובעצמינו, כפי שרבינו אמר לרבי נתן שיאמין בעצמו הוא, באדם הראשון של כולנו.

שירת הפרשה

לידתו ויצירתו של אדם - נאמרה בפרשה גדול הוא מעלת האדם נזר הבריאה.

"ותשת עלי פכיד" נאמרה בכתובים לידת ויצירת אדם הראשון בכתובים אלו רמוזים.

בני אנוש הנעלים חרוטים בזאת הדרך כי על כן אדם הראשון כלול מנשמות העתידים.

בכוחותינו ובאפשרותנו להתרומם טפמים כי על כן פנו כלול עוד מימי קדם צלם האלוקים.

השבוע מתחלת הפרשה בעניין לידתו של האדם: 'אשה כי תזריע וילדה זכר' ובהמשך: 'ואם נקבה תלד'. במדרש (מד"ר): מרחיב לבאר על פסוק זה מיצירת האדם, ומביא את הפסוק: 'אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך'. והמדרש מביא לכך בגודל מעלת יצירת ולידת האדם, ומהותו - מדברי התנאים והאמוראים.

וכך אנו מוצאים בין דבריהם: אמר רבי ברכיה ורבי חלבו ורבי שמואל בר נחמן: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון וסוף העולם ועד סופו מלא כל העולם בראו. מן המזרח למערב מניין, שנאמר "אחור וקדם צרתני". מן הצפון לדרום מניין, שנאמר "ולמקצה השמים ועד קצה השמים" (דברים ד' לב). ומניין כחללו של עולם שנאמר "ותשת עלי כפך".

מעלתו של אדם הראשון והכלולים בו

גדול מהות האדם שנברא בצלם אלוקים. וכבר מובא רבות בדברי חז"ל ועוד, על מעלת יציר כפיו של הקב"ה. וכך הוא בדברי המדרש (מד"ר אחרי מות): 'אדם הראשון היה מכהה לגלגל חמה, קלסתר פניו על אחת כמה וכמה'. ובדברי הרמב"ן (בראשית ה' ד): 'אדם הראשון מעשה ידיו של הקב"ה נעשה בתכלית השלימות בנוי בכח בקומה'.

ואנו בני אנוש הכלולים מ'אדם הראשון' יש בנו כוחותיו וסגולותיו הגנוזים בו. וכבר מאריך בכך מוהר"ת (ליקוטי הלכות ערלה ד' ו) בדברי האר"י: 'בספר הגלגולים', שאדם הראשון היה כלול מכל הנשמות, ומחטא אדם הראשון התבלבלו הדרכים מלהתקרב ולשוב אליו יתברך, שכל אחד צריך לחזור לשרשו הוא, וכמובא (ליקו"מ ל"ה) על התשובה שצריכה לחזור לאתר דאינתגילת מתמן. וזה ששאל הקב"ה את איוב שהרהר אחר מידותיו ית': 'איפה היית ביסדי ארץ, ודרז"ל איפה שלך היכן הייתה באדה"ר, כי אדם הראשון היה כלול מכל הנשמות, ושאל אותו הקב"ה אם יודע היכן ה' מקומו בקומתו של אדה"ר, וא"כ למה לו לטעון על מידותיו יתברך.

ויעויין בדברי האור החיים (פרשת ויחי): שאדם הראשון הוא אילן שבו היו תלויים כל הנשמות של הקדושה שיצאו לעולם מיום היות עולם ואשר עתידין לצאת. וכן הוא בחז"ל (ב"מ פד). על יעקב אבינו: 'ששופריה מעין שופריה של אדם הראשון'. ואנו שבני יעקב אנו הרי כלולים אנו ממנו ומיפיו והדרו הפנימי. וכמובא על לשון 'אדם' - שהוא מלשון: אדמה לעליון.

וכבר מובא בחיי מוהר"ן (תק"ה): "אם היו מהפכין את האדם היו רואין שבכל גיד וגיד מגידו תלויים אלפי אלפים ורבי רבבות עולמות".

יש לו כוח בכל איבר - ואפילו בכל שערה ושערה

ובגודל מעלת האדם יתבאר לנו מדברי מוהר"ת (כתובת קעקע ג א. תשובת השנה-קומת אדם): "צלם דמות האדם, שהוא כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גדים, כנגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, שהם כלל כל התורה כולה. נמצא שכל אחד משראל כלול מכל ישראל, ויש לו כוח להחזיר כולם בתשובה, ומחויב להשתדל בזה. גם הוא כלול מכל העולמות העליונים ותחתונים, ויש לו כוח בכל איבר ואיבר ובכל חלק מצלם דמות תבניתו להמשיך העולם אל הש"ת, כי כל חלק מחלקי גופו מיוחד כנגד חלק מחלקי העולם וכנגד כמה נפשות, ואין בו שום איבר וגיד, ושום חתיכה

פניני פרשה

אשה כי תזריע וילדה זכר (יי"ב ב)
'אשה', רומז על 'תפילה', וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה י) עה"פ: 'השב אשת האיש והתפלל בעדך'. בכוח התפילה מולדים ההשפעות ומעשים טובים.

זה: 'וילדה זכר' ענין תולדה והמשכת ההשפעות 'תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים' שממשיכים בכוח התפילה.

ולשון 'תזריע' רומז על כוח התפילה שמצמיח ועושה פרי. כמובא על תפילתו של אדם הראשון שהזריע זרעים ועשבים, וכמובא על הפסוק: 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ כי לא המטיר - ואדם אין', ופרש"י 'ובשלישי שכתוב בו תוצא הארץ', לא יצאו רק על פתח הקרקע עמדות, עד שבא אדם הראשון והתפלל עליהם, וירדו וצמחו האילנות והעשבים.

וכן ענין תפילה בלשון 'תזריע', כמו 'הזרעים' שצריכים המתנה וסבלנות עד שזה יצמיח ויעשה פרי, כמו שיש להמתין ולהאמין בתפילה וכמובא באריכות על ענין התפילה.

וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ב): שלפעמים חושבים שהתפילה יבשתיא שאינה עושים פירות, אך באמת אינו כך. (ועיין ב'ליקו"מ קנ"ה כדברים אלו).

"שאת או ספחת או בהרת" (ל"ה ב)
שלושה יצרים ומכשלות זו לפנינו מזו. הראשונה והקשה: 'שאת' - משא העוונות, וכמובא (ליקו"מ ז תנינא): על משאוי הכבד של העוונות. לאחר מכן 'ספחת' - נספח לדבר עבירה, ע"פ מאמרם (נדח י"ג): קשים גרים לישראל כספחת, ענין של קושי - פחות ממשאוי, וכמובא שם במפרשים ע"כ. הקלה: 'בהרת' הרומז 'לאש חיוורתא' יצר הרע המתלבש במצוות (ליקו"מ א), וכל אלו: 'והובא אל אהרן הכהן' - הצדיק שמתקן ונותן דרך לעבודת ה'.

וכן התיקון הוא: 'אהרן הכהן' - 'תורת חסד', תורתנו הקדושה שהא צרי ומרפא 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו'. ובלקו"מ (ר"ח ז ל"ב ל"ג): 'אהרן שלימות התורה ע"י תורה שבע"פ'. יורו משפטין לעקב. ע"ד: 'בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין'.

"ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא" (נ"א ב)
'עמק' בגמטריא: מאתיים ועשר, כמנין שנות בני ישראל בגלות מצרים.

ויש לומר בהקדם בדברי האור החיים' בכתבו ע"פ זה: 'כשישלוט בחינת הרע באדם, ירשום בבשר האדם הסתלקות זוהרת הרוחני, ולזה יראה חסרון המראה ויהיה עמוק מהעור'.

מובן מדבריו שהעמוק רומז על הרע ששולט באדם. וזה 'עמק' הרומז על גלות מצרים - נגע צרעת הוא'. אך כאשר אין מביטים על העמק - על הרע

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי פְּרִשָּׁה

של גלות מצרים הפרטי והכללי, וכמובא בליק"ה (סימני בהמה ד ועוד):
שעיקר הגאולה מגלות מצרים שהם כלל הגלויות הוא ע"י שמשמעים לטוב הכבוש בגולה את מעלתו וישוב לרשו.
 וזה שאנו רואים שבדקים אם 'עמק' הנגע, אם גלות מצרים – הרע הכללי, כרוך אחריו או לא, כי אם אין את העמק – שהביט בטוב, או אז: 'יטיהר הכהן'. וכמובא בספר המידות (עצבות ל"ד) "כל הנמשך אחר עצרו יותר מדי, הצער נמשך אחריו".

"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" (י"ג מ"ו)
 ע"פ המובא (ליקו"מ נ"ב): על עבודת ההתבודדות, שיש ללכת בדרך יחידי, וגם במקום שאין שם אנשים. וזה: 'בדד' – ענין התפילה וההתבודדות 'ישב' – הישוב הדעת' בהתבודדות, שאינו מספיק בדידותו הוא, אלא גם 'מחוץ למחנה' לחוץ לעיר.

"זאת תהיה תורת המצורע... וראה הכהן" (כא א)
 עיוין בדברי ה'נועם אלימלך' - "וראה הכהן" קאי על הצדיק - שמחזיר בתשובה את האיש שיצא חוץ למחנה השכינה. ואפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (ו ב) שהצדיק צריך לקרב את ה'דרי מעלה', וגם ה'דרי מטה'. וזה בכאן שמתהר את המצורע מטומאתו שהגיע לו בעונו, ובדברי הכתוב "וראה הכהן", "וראה" - ע"ש "החכמה", וכמובא בפר"ש (בראשית א): עה"פ "ותפקחנה עיני שניהם" על שם ה"חכמה" נאמר (ע"י ליקו"מ כז) דזהו רומז על 'דרי מעלה'.

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד ב)
 גם בתוך בחינת 'מצורע' יש שם 'תורה' – אפשר למצוא אלוקותו יתברך. וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה יב): על מאמרם (ירושלמי תענית פרק א) 'אם יאמר לך אדם, היכן אלקיך - תאמר לו: בכרך גדול של רומי' – "שגם שם, שמלאים גלולים ועבודה זרה, גם שם מוסתר הוא יתברך".

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד ב)
 אפשר לומר: צרעת באדם בגיטריא: פגם חטא לשון הרע (עם התיבות והכולל), רמז על נגע צרעת שבאה על חטא לשה"ר.

"ורחץ בשרו במים חיים וטהר" (ט"ו יג)
 ר"ת, וס"ת של: 'ורחץ ב'שרו' במים חיים' הוא 'מי מקוה' רמז על היטהרות של מקוה. וזהו "וטהר". ואפשר להוסיף בדרך צחות בדבריהם (ברכות ב): 'מאי וטהר טהר יומא' - היטהרות 'היום' במקוה - כמנהג חסידים ואנשי מעשה הטובלים כל יום במקוה.

"והזרתם את בני ישראל מטומאתם" (טו לא)
 אפ"ל, "והזרתם" לשון 'ניזר' – "כתר" (ז' ו-מ' של 'והזרתם' גמ' נ' עם הכולל, שורש תיבה זו) דקאי על "כתר תורה" שבכוח התורה אפשר להיות מופרש מהטומאה. וכדבריהם "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, וכמובא בירמב"ם" (הל' ביאה כב): שאין היצר מתגבר אלא מי שלבו פנוי מהחכמה.

כן אפ"ל, "והזרתם" אותיות 'זרה' – מת': ישאם האדם יודע שהטומאה והתאוות זרים ומתים עבורו, שאין לו שום קשר לכך, יוכל להתגבר ביותר קלות עליהם. וכמובא על דבריהם (תמיד לב): 'מה יעביד איניש ויחיה אמרו ליה ימית עצמו'.
 וב'ליקוטי מוהר"ן' (ז' תנינא): "כי מי שיועד קדושת ישראל... ויודע רחניות ודקות של ישראל - הוא יודע, שישאל הם רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שייך להם כלל כלל לא, לפי גודל קדושתם משרשם וגדל דקותם ורחוניותם".

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב ג)

מתי לערוך את הברית מילה?!

היה זה פעם ביום ראש-השנה בזמן הקיבוץ הגדול באומן בקלויז שבנה מוהר"ת היה צריך העובד הגדול רבי געציל ליובבנא לערוך את מצוות ברית מילה לבנו שנוולד לו למזל טוב, ורצה לקיימו לפני התקיעות, כמובא בשלחן ערוך.

אולם בכאן התקוממו גבירי העיירה טשעהרין שלא הסכימו עמו, ואמרו לו: שמחמת טירחא דציבורא יעשה את הברית רק לאחר התפילה, ומי שיחפוץ להישאר בעת הברית, ימתין וישאר, ואל יעכב את כל הצבור בגלל הברית.

לאחר שלא הגיעו לעמק השווה בניהם, הוחלט שישאלו את דעתו של רבי אברהם ב"ר נחמן, כשפנו אליו בשאלתם, ענה בענווה ואמר: מה אתם שואלים אותי בזה? עשו כפי שמצווה השולחן ערוך. "קוקט אריין אין שולחן ערוך". ולא רצה לצוות ולומר דעתו בפרוש מחמת רוב ענוותנותו.

"כלו הפך לבן" (ויקרא י"ג יג)

הכל היה מכוסה בשלג לבן!

הייתי פעם בעיר ברסלב בצום 'עשרה בטבת' ביומא דהילולא של מוהר"ת – שח החסיד רבי לוי יצחק בנדר בשיחתו.

ומעשה שהיה כך היה; באותה תקופה התגוררתי ב'טולשין' והחלטנו יחד עם רבי נאשקע מטולשין שהיה נכדו של מוהר"ת ומחשובי אנשי שלומונו, לנסוע לעיר ברסלב ולהשתטח על הציון לכבוד היארצייט. בבוקר התפללנו שחרית בטולשין, לאחר מכן נסענו לעיר ברסלב לציונו של רבי נתן. כשהגענו ל'ברסלב' השלג היה מאוד גדול, כל כולו היה מכוסה בשלג לבן. ב'ברסלב' זה נראה כך; מצד אחד עובר נהר 'בוג', אולם כשהכל מכוסה בשלג, לא ניתן לראות ולהבחין היכן יש 'שלג' והיכן עובר הנהר 'בוג'! וכשהולכים שם במרחבי השלג אפשר חלילה לטבוע בנהר, זה נורא...

וכן, אנחנו הולכים יחד, ולא יודעים היכן אנחנו הולכים, ונאשקע אומר לי: "פה לא שייך ללכת, אפשר לטבוע, נלך מדרך אחרת". הוא היה בקי בדרכיה של העיר ברסלב. "נלך מסביב מדרך שונה, עד שנגיע מהצד השני, ומשם נוכל להגיע לציונו של רבי נתן".

נ, רבי נאשקע היה המנהיג, המדריך, יצאנו לדרך מבלי לדעת היכן אנחנו הולכים! זה היה ביום ולא בלילה, אבל הכל היה מכוסה בשלג, זה היה הכל מישור, לא ידענו היכן אנחנו הולכים! באמצע הדרך מעדנו שנינו ושקענו בשלג, לא יכולנו לקום, לא הצלחנו לצאת מהשלג! גופנו התקרר, הרגליים שלנו החלו לקפוא, חלילה אם נופלים ככה נהיים 'גוש קרח', חלילה אם מחליקים ולא מצליחים לקום – נהיים תיכף 'גוש קרח'!
 "ואז צעקנו להשם יתברך".

אנחנו תחת כיפת השמים, אי לנו מושג היכן אנו נמצאים. צריכים לדעת; ששום בני אדם לא מסתובבים במזג אויר כה סוער בחוץ. אנחנו לא יודעים להיכן אנחנו הולכים, לא ידענו היכן אנחנו רק מלום, רואים רק מעטה של שלג שמכסה הכל, לא ידענו היכן אנחנו הולכים, צעקנו להשם יתברך!

הסכנה היא שהגענו מתקרר, כל הגוף נהיה קרח, גם הרגליים נקפאו, נהיים תיכף גוש קרח, צעקנו אז להש"ת, הרמנו קולות!

לאחר מכן אמר לי רבי נאשקע: "הנה אני רואה שיש משהו", נדמה שמשם הדרך קצרה לציונו של רבי נתן, "בוא נלך לשם" – בלשון הזה הוא אמר, הוא הלך, אני נסחבתי אחריו, הקב"ה עזר, ואכן המקום שהוא ראה היה נכון, ומשם לדרך המוביל לציונו של רבי נתן כבר הייתה קצרה. וכך החלנו לצעוד בדרך זו.

ואכן בחסדי השם יתברך זכינו להגיע לציונו של רבי נתן, אך כבר כמעט לא יכולנו לזוז, גם הציון היה מכוסה בשלג (עדיין לא היה שם אוהל כפי שיש בימנו), לא הצלחנו לנער את השלג מהרגליים, אני לא מצליח לדפוק, על מה אדפוק?! הרי הכל מכוסה בשלג, אין במה לדפוק את רגלי, זה היה ממש נס איך שהצלחנו להגיע לציון, ואיך שהצלחנו לחזור, אה זה היה נורא, היה זה ממש 'תחיית המתים' שהצלחנו לסבול את הקור הזה...

לא היינו יכולים לשהות שם הרבה זמן, וכי כיצד יכולנו לשהות שם שם בשלג ובקור? אמירת תהלים והשתחוות!

בדרך חזור הלכנו על אותם פסיעות, על אותם עקבות, הרי בדרך הלך פסענו על שלג, וכשאדם הולך על השלג נהיה עקבות, כך בחזור יכולנו ללכת על אותם פסיעות, חזרנו באותה דרך שבה באנו, כיוון שדרך 'נהר בוג' לא שייך ללכת, למרות שזו דרך הרבה יותר קצרה...
 הכל היה בחסד! זה היה בחסד!

נזקרים בברכת המזון!

מן הסג"ר ה'תש"פ הנזקרים

זְלִידִים יְקָרִים! זֹכִים אֲנִי בְּכָל יוֹם יוֹם לְקַיֵּם מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל הַתּוֹרָה וְאֶכְלֶתָּ וְשִׁבַּעַת וּבִרְכַתָּ – לְבָרֵךְ בְּרִכַּת הַמְּזוֹן! לְאַחַר סֵימֵן סִעְדָּתְנוּ.

רְבוֹת נִכְתָּב בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים בְּגִדְל מַעֲלַת מִצְוָה זוֹ שֶׁל בְּרִכַּת הַמְּזוֹן, מַעֲלֻתָּהּ וְסִגְלוּתָּהּ. בְּעַל הַמִּשְׁנָה בְּרוּרָה, מְבִיא בְּשֵׁם סִפְר' הַחֲנוּךְ: הַזְהִיר בְּבְרִכַּת הַמְּזוֹן מְזוֹנָתוֹ מִצְוִיָּן לוֹ בְּכַבּוּד כָּל יָמָיו. וְעוֹד מְבִיא מְבִיא בְּשֵׁם בְּעַל הַרוֹקַח' לְמָה אֵין אוֹת פ' סוֹפִית בְּבְרִכַּת הַמְּזוֹן לְפִי שְׁכַל הַמְּבָרֵךְ בְּרִכַּת הַמְּזוֹן בְּכֻנָּה אֵין שׁוֹלֵט בּוֹ חֲרוֹן אֵף, לֹא שְׂצָף וְלֹא קֶצֶף וְכו', שְׁמוֹנֶה מְלָאִים שְׁנֹגְמִים עִם אוֹת פ' סוֹפִית.

הָבוּ וְהִקְשִׁיבוּ סִפּוֹר הַקְּשׁוֹר לְבְרִכַּת הַמְּזוֹן: פְּעַם-אַחַת הִיָּתָה אֵיזוֹ סִעְדַּת שְׂמַחָה בְּבִית מֵרַת אֲדָל, בֵּת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ – רַבִּי נַחְמָן מְבָרְסֵלֵב, בְּעִיר אוּמָן, וְהִשְׁתַּתְּפוּ בְּסִעְוֶדָה גַּם נְשִׁים מְהֵיָרָה וְיִשְׁבוּ פְּנֵיהֶם, הַגְּבִירִים בְּחֶדֶר אֶחָד וְהַנְּשִׂים בְּחֶדֶר אַחֵר.

תְּלַמִּיד הַרְבֵּי דְבָרוּ וְשׁוֹחַחוּ בִּיְהִיָּה אֵיזָה זְמַן, וְסָבְרוּ הַנְּשִׂים שֶׁכָּבֵר בְּרָכוּ הַחֲסִידִים בְּרִכַּת-הַמְּזוֹן. אֲמָרָה לְהֵם אֲדָל שְׁלֻדְעָתָה עֵדִין לֹא בְּרָכוּ בְּרִכַּת-הַמְּזוֹן, מִשּׁוּם: שֶׁשְׂאֲנָשׁוּי שֶׁל אָבִי מְבָרְכִים שׁוֹמְעִים אוֹתָם. וְזֵאֵרוֹם מִין טַאטְנִס לֵיט אֲזִי בְּעִנְטָשׁוֹן הַעֲרֵט מְעִין, - וְאַחֶר-כֵּן בְּאֵמַת נְשִׁמַּע רַעַשׁ גְּדוֹל מְקוֹל בְּרִכַּת-הַמְּזוֹן שֶׁל הַתְּלַמִּידִים.

הָבָה זְלִידִים יְקָרִים, גַּם אֲנִי נִקְפִיד יוֹתֵר לְהִשְׁקִיעַ בְּבְרִכַּת הַמְּזוֹן, לְבָרֵךְ מֵתוֹךְ סִדּוֹר אוֹ בְּרִכַּת הַמְּזוֹן, לְבָרֵךְ לֹאט בְּמִתְיָנוּת וּבְקוֹל, וְנִזְכֶּה לְכָל הַבְּרִכוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת בְּזִכּוֹת הַהַדִּיר בְּבְרִכַּת הַמְּזוֹן.

פתאום מתברר לנו שגם החמץ הרגיל יש לו טעם מיוחד, נדע להעריך זאת, וגם לא לשכוח לברך בכזונה!

זוית ראיה <<